

ταξὺ τῶν λέξεων τιμῶ καὶ τιμωρῶ ὅσον ὅτε ἐπεχείρησα
 νὰ ἐκπληρώσω τὴν αἵτησιν ἣν μὲ ἔκαμε τὴν τιμὴν νὰ
 μὲ ἀπευθύνῃ περὶ τούτου ὁ φίλος ἐκεῖνος, ἐν μέσῳ καυμὰ-
 των ἐκτάκτων καὶ μυρίων τακτικῶν ἐργασιῶν.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 14 Ἰουλίου 1887.

Κ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ.

ΤΟ ΧΑΡΙΣΜΑ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

Σοῦ φέρνω ἀπ' τὴ γαλάζια μου πατρίδα
 Κι' ἀπ' τὰ φωτοχυμένα της τὰ μέρη,
 Μιᾶς μάγισσας δουλειὰ, μιὰν ἀλυσίδα
 Ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ ἀνθρώπου χέρι.

Ἐξέρω τὸν ἥλιο, εἶδα κάθε ἀστέρι,
 Μὰ νάχουνε τὴ λάμψι της δὲν εἶδα·
 Μόνον ἐσὺ εἶσαι ἀληθινὸ της ταῖρι,
 Ἀγάπη μου γλυκειὰ καμαροφρύδα!

Ρουμπίνια ἐδῶ κ' ἐκεῖ μαργαριτάρια
 Τὴν πλέκουν· ἀπὸ δάκρυα ἔχουν γίνει
 Τὰ μαργαριταρένια της κλωνάρια.

Κ' εἶν' ἀπὸ αἷμα κάθε της ρουμπίνι·
 Καὶ τὸ διαμάντι ποῦ σφιγγτὰ τὴ δένει,
 Ὅ ἔρωσ εἶνε, ὦ κόρη λατρευμένη!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ.